

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 224.

Femte Session.

68de Møde.

Onsdagen den 18de Januar.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Hvad de middelbare Valg angaaer, er det ei heller dem, jeg vil forsvare i deres Almindelighed. Men lad os see, hvad der gjøres her i selve Thinget. Naar vi ville have Sager undersøgte med stor Omhu, saa danne vi Udvalg; det er altsaa middelbare Valg, vi bruge. Igjennem disse middelbare Valg see vi at bringe en Form tilveie for hele Rigsdagens Mening, saa god og saa forstandig, som vi kunne faae den, og vi gjøre os det til Regel her i Thinget saalidet som muligt, og navnlig i de større og vigtige Sager, at afvige fra Udvalgets Mening. Der gjøres vel Indsigelser igjennem Endringsforslag, men vi see, at en stor Mængde af de Endringsforslag, som fremkomme mod Udvalgenes Forslag, falde, ikke kunne staae, og at de i det Høieste bringe det dertil, at Udvalgene selv optage dem, eller til næste Behandling gjøre en eller anden Endring; men i Almindelighed er det Udvalgenes Mening, som gaaer igjennem. Man seer altsaa deraf, at de middelbare Valg kunne lykkes ganske godt i Anvendelsen. Hvorledes gaaer det dernæst med Sammensætningen af vore Udvalg her? Sammensætte vi dem som absolute Majoritetsudvalg? Nei, det er Noget, som man saavidt muligt har søgt at undgaae, og hver Gang, Majoriteten her i Forsamlingen har været beffaffen, som den er nu, har der heller aldrig i den Henseende været nogen Vanskelighed. Man har saameget som muligt søgt at skaffe i Udvalget de Mænd, som paa den ene Side kunde have en særlig Sagkundskab, og paa den anden Side tilhørte de forskellige

Meninge her i Thinget, saaledes at disse fandtes repræsenterede i Udvalgene, jevnlig endogsaa Minoriteten nok saa stærkt som Majoriteten. Troer man nu, at der vilde blive handlet anderledes, naar det gjaldt om at benytte de middelbare Valg, for at sende Affendinge til en Forsamling som den, hvorom der her er Spørgsmaal? Man kan svare mig: „Ja, der vil handles noget anderledes; thi, da de Forhandlinger, hvortil de sendes, ikke skulle forelægges denne Forsamling, ville altsaa disse Medlemmer faae en større Betydning, og en meget større Betydning, end Udvalgsmedlemmer i Almindelighed, og man vil netop derfor saameget mere sørge for, at de politiske Ansuelser blive tagne i Betragtning og blive repræsenterede.“ Medens jeg meget gjerne indrømmer, at dette er Sandhed, vil man paa den anden Side heller ikke kunne nægte, at de politiske Partianssuelser, som inden denne Forsamlings Grundser dele os i forskellige Afdelinger eller Partier, hvad man nu vil kalde det, ikke ganske ere de samme som de, der under det her omhandlede Forhold vilde komme til at bestemme Valgene. Endeel af de Sager nemlig, som her adskille os meest, ville der aldeles ikke foreligge, og hvad de Sager angaaer, som ville foreligge, saa have vi her i Salen seet en meget betydelig Enighed om dem, en saa stor Enighed, at Minoriteterne i dem saa at sige kunne paastaaes at være forsvundne. Den eneste Sag, jeg kunde nævne i Modsetning hertil, for dog selv ogsaa at gjøre en Indsigelse, er den bekjendte Kludesaag. Jeg tager den som et Exempel paa en Række af Ansuelser, som have givet meest Anledning til Partisammenstød i denne Retning, nemlig i Lovdækningsager; men om alle andre Hælfætsager har der været en Enighed, som aldeles har